

Spejlets Spaadom

eller:

Sancte Lucie Nat.

Et Nutids-Skuespil om Kærlighedens underfulde
Magt.

Optaget af
Nordisk Films Co.

Hovedpersonerne

i denne mesterlige og gribende Film er:

Jeanne Forestier

— Fru Christel Holch.

Dr. Dupont, Nervaløge

Hr. Alf Blütecher.

Baron Edwards

Hr. Gunnar Sommerfeldt.

*Om for Spejl du dig stiller
Med Lys i hver Haand,
Naar Klokken slaar tolv,
Sancte Lucies Aand
Dig vise vil
Din Skæbnes Billed!*

Saaledes lyder et gammelt Vers i den hemmelighedsfulde Bog „Cyprianus“, Overtroens mystiske Skat-Kiste. Og i denne Spaadom gemmes den Skæbne, som rammer den skønne Jeanne Forestier og driver hende ud i Skovsøens vaade Grav. Hun syntes skabt til Lykken — men Ulykken blev hendes Arvelod.

Nordisk Films Co.

har i Optagelsen af dette Skuespil nedlagt overordentlig Omhu, fremragende Dygtighed og — først og sidst — en aldrig svigtende Skønhedssans: Egenskaber, som i Forbindelse med den ejendommelige, stærkt betagende Handling gør det til en kunstnerisk Nydelse at se denne pragtfulde Billedrække drage over den tause Scene.

Afdelingerne:

1. Ungdom og Skønhed.
2. „Hvad skal vi more os med?“
3. En god Idé.
4. „Cyprianus!“
5. I Kaminildens Skær.
6. Spøgelse-Historier.
7. Overtroens Magt.
8. Det gamle Vers.
9. Sancte Lucie Nat.
10. „Om for Spejl du dig stiller . . .“
11. Opbrud.
12. Farvel — farvel!
13. Jeanne alene.
14. En urolig Søvn.
15. Midnatstimen.
16. Lysvaagen!
17. Verset klinger stadig i hendes Øren
18. Fristelsen.
19. „Med Lys i hver Haand . . .“
20. Spejlets Spaadom.
21. Hendes Skæbnes Billed.
22. I Afmagt.
23. Jeannes Forældre vender hjem.
24. I gode Hænder.
25. Lægens Raad.
26. Hos Nerve-Specialisten:
27. Dr. Dupont og Jeanne.
28. Hendes Skriftemaal.
29. Paa Nerve-Kliniken.
30. I god Bedring.
31. Blandt munter Ungdom.
32. En planlagt Sejltur.

33. Forstuvet Foden!
34. Lægens Frieri.
35. Den 13. December.
36. Bryllups-Festen.
37. De Nygifte paa Bryllupsrejse.
38. Hotellet ved Skovsøen.
39. Et gammelt Minde faar nyt Liv.
40. Vage Længsler.
41. Ud i Guds fri Natur.
42. Et skæbnesvangert Møde.
43. „Det er ham!“
44. To Hjærter, der mødes.
45. Morgenen gryer.
46. Baron Edwards' Hjemkomst.
47. Jeanne smykker sig til Fest.
48. Baronen kommer.
49. Præsentationen.
50. Dansen gaar.
51. Hun og han!
52. I Hotellets Park.
53. Dr. Duponts Uro.
54. Kysset.
55. „Følg mig ind!“
56. Opgørets Stund.
57. „Det var jo ham — ham, jeg
saá i Spejlet!“
58. Udfordringen.
59. Duellen.
60. En Kugle, der rammer.
61. Baron Edwards udaander.
62. Jeannes Hjerteangst.
63. Hendes sidste Farvel.
64. Ved Søens Bred.
65. Hun fulgte ham i Døden.

Spejlets Spaadom.

Jeannes Forældre er ude i Selskab, men Jeanne er ikke alene hjemme; hun har faaet Lov til at invitere nogle Veninder hjem til sig, og de unge Piger morer sig med at fortælle hinanden Spøgelsehistorier.

I en Kreds sidder de foran Kaminen.

Da ingen har flere Historier at fortælle, finder Jeanne en gammel Cyprianus frem og læser højt for de andre Sagnet om Natten til den 14. December — Sancte Lucie Nat. Den unge Kvinde, som ønsker at lære den Mand at kende, som hun en Gang skal komme til at elske, behøver blot Sancte Lucie Nat at stille sig foran et Spejl med et Lys i hver Haand. Sancte Lucies Aand vil da vise hende hendes Skæbnes Billede.

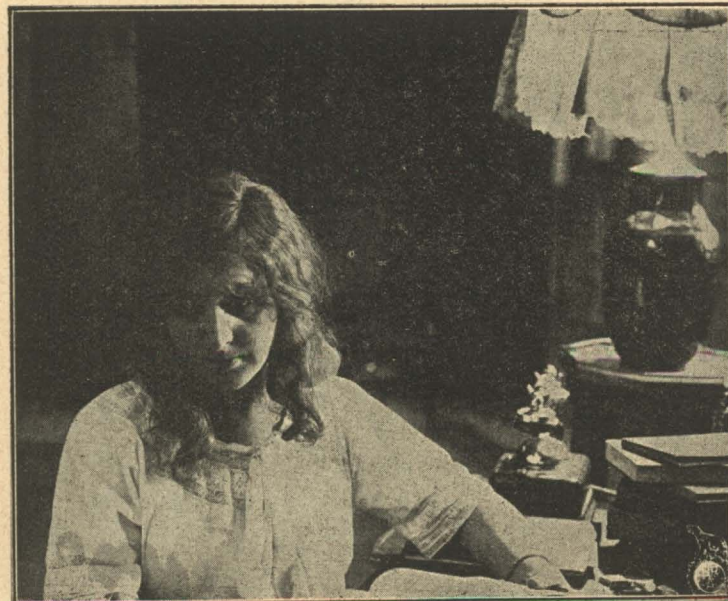
Fortællingen gør et dybt Indtryk paa den lidt over-spændte Jeanne.

Det er netop denne Nat Sancte Lucie Nat; Veninderne har for længe siden forladt hende, og hun er gaaet til Ro, men hun kan ikke falde i Søvn; og da Midnatstimen er inde,

Husets Datter læser højt af den mystiske Bog „Cyprianus“.

I dybe Tanker.

staar hun op, og „med et Lys i hver Haand“ stiller hun sig frem foran et Spejl.

Netop som Uret slaar sine 12 Slag, ser hun inde i Spejlet en Mandsskikkelse komme hende i Møde; han er ung og skøn som en Gud.

Med opspilede Øjne betragter Jeanne Synet i Spejlet og indprenter sig Træk for Træk den ædle Skikkelse.

Men da Synet atter svinder bort, styrter Jeanne om — Ophidselsen har overvældet hende; og da Forældrene vender hjem, finder de deres Datter liggende paa Gulvet i det blotte Linned, helt fra Sans og Samling.

Huslægen, som øjeblikkelig bliver tilkaldt, anbefaler For-

I den berømte Nervalæges Venteværelse.

ældrene at lade hende komme under Behandling af den ansete Nervalæge Dr. Dupont.

Allerede næste Dag tager Jeanne og Moderen Ophold paa den Kuranstalt, ved hvilken Dr. Dupont er Læge.

Dr. Dupont, der endnu er en ung Mand, fatter uvilkaarlig Interesse for sin nye Patient; han lokker hende til lidt efter lidt at fortælle om den Begivenhed, der ligger til Grund for hendes Anfald.

Jeanne betror sig til ham, fortæller om Cyprianus og om Synet i Spejlet, og han trøster hende med, at hendes syge Nerver maa have spillet hende et Puds. Han skal nok faa hende rask i Løbet af en Maanedes Tid.

I den lyse Nat.

Dr. Dupont holder Ord. Da Maaneden er gaaet, er Jeanne Nerver faldet til Ro. Hun smiler nu selv ad den Begivenhed, som fandt Sted Sancte Lucie Nat, som ad en Drøm.

Paa samme Tid er Baandet mellem Jeanne og Dr. Dupont bleven knyttet fastere og fastere for hver Dag, og inden hun forlader Kuranstalten, er de forlovede.

Den følgende 13. December fejres Bryllupet mellem Jeanne og Dr. Dupont. Henimod Aften ankommer de Nygifte til det lille Skovhotel, hvor de har besluttet at tilbringe deres Hvedebrødsdage.

— — —
Det er atter Sancte Lucie Nat.

Afskeden med den Fremmede.

Jeanne mindes det Syn, der i denne Nat for et Aar siden viste sig for hende, og hun har ikke længere Ro paa sig. Af en ubestemt Længsel drages hun ud i Naturen. Forsigtigt staar hun op af sin Seng og sniger sig ud af Værelset. Fra Hotellets Have gaar hun over Landevejen og ind i Skoven. Det er for hende, som om en fremmed Vilje styrede hendes Skridt. Gennem Skoven naar hun ud til Søen. Ved dens Bred knæler hun ned, og hun spejler sig i det blanke Vand. Som hypnotiseret stirrer hun paa Vandfladen, thi i dens Spejl har hun ved Siden af sit eget Billede set Billedet af en Mand glide frem — det samme Billede, der i denne Nat for et Aar siden viste sig i Spejlet — det samme Billede, Træk for

En alvorlig Stund.

Træk. Hun vender sig om; bag hende — inde paa Bredden — staar en Mand. Hun udstøder et Skrig: det er jo *ham* — hendes Skæbnes Billede!

Den unge Mand, der saaledes har overrasket Jeanne, er Baron *Edwards*. Han beroliger hende og beder hende om Tilgivelse; han havde ikke i Sinde at forskrække hende. Men Jeanne overhører hans Undskyldning. Hun er saa lykkelig, saa lykkelig. At de endelig har truffet hinanden! Hun vandrer ganske trygt ved hans Side. Hun synes, at de maa have kendt hinanden i en hel Evighed. Inden de skilles, aftaler de at mødes ved et Bal, som samme Aften finder Sted paa Hotellet, hvor Dr. Dupont og Frue er taget ind.

Et fortvivlet Farvel.

Baron Edwards kommer, og Jeanne nyder sin Lykke, giver sig den helt i Vold uden Tanke for Fremtiden. Det er, som om hun er bange for, at den atter skal slippe ud af hendes Hænder.

Men Dr. Dupont, hvis Mistanke er bleven vakt ved den Ømhed, hvormed Jeanne i Dansen giver sig hen til Baron Edwards, vaager over hende med skinsyge Øjne.

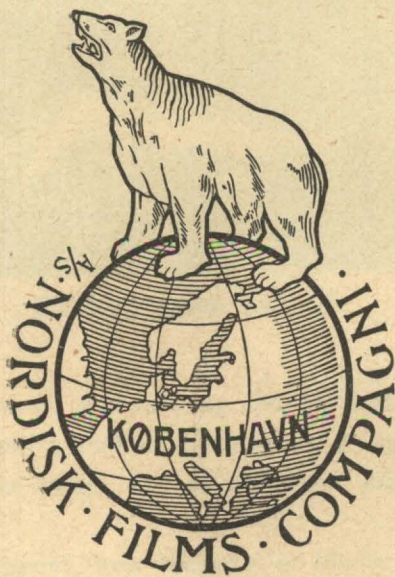
Pludselig er hun forsvunden fra Balsalen.

Dr. Dupont finder i Haven sin Hustru i fortrolig Samtale med Baron Edwards; en Duel mellem de to Mænd er uundgaaelig.

Dagen efter finder Duellen Sted.

Baron Edwards rammes af en dræbende Kugle og falder død om; men Jeanne, der er kommen for sent til at forhindre Duellen, sværger ved hans Lig at ville følge ham i Døden.

3509

REKLAMETRYKKERIE
BUSCH & PETERSEN
ÅRHUS

Nyt Program fra Lørdag den 28. Oktober.

Spejlets Spaadom

eller

Sancte Lucie Nat.

Et Nutidsskuespil om Kærlighedens underfulde Magt.

Optaget af Nordisk Films Co.

Hovedpersonerne i denne gribende Film er:

Jeanne Forestier	Fru Christel Holch.
Dr. Dupont, Nervaløge. . . .	Hr. Alf Blütecher.
Baron Edwards	Hr. Gunnar Sommerfeldt.

Nordisk Films Co. har i Optagelsen af dette Skuespil nedlagt en overordentlig Omhu, fremragende Dygtighed og — først og sidst — en aldrig svigtende Skønhedssans; Egenskaber, som i Forbindelse med den ejendommelige, stærk betagende Handling gør det til en kunstnerisk Nydelse at se denne pragtfulde Billedrække drage over den tause Scene.

Om for Spejl du dig stiller
Med Lys i hver Haand,
Naar Klokken slaar tolv,
Sancte Lucies Aand
Dig vise vil
Din Skæbnes Billed.

Saaledes lyder et gammelt Vers i den hemmelighedsfulde Bog „Cyprianus“ — Overtroens mystiske Skat-Kiste. Og i denne Spaadom gemmes den Skæbne, som rammer den skønne Jeanne Forestier og driver hende ud i Skovsøens vaade Grav. Hun syntes skabt til Lykken — men Ulykken blev hendes Arvelod.

Ungdom og Skønhed.
 „Hvad skal vi more os med?“
 En god Ide.
 „Cyprianus“.
 I Kaminiildens Skær.
 Spøgelses-Historier.
 Overtroens Magt.
 Det gamle Vers.
 Sancte Lucie Nat.
 „Om for Spejl du dig stiller . . .“
 Opbrud.
 Farvel — Farvel.
 Jeanne alene.
 En urolig Søvn.
 Midnatstimen.
 Lysvaagen.
 Verset klinger stadig i hendes Øren.
 Fristelsen.
 „Med Lys i hver Haand . . .“
 Spejlets Spaadom.
 Hendes Skæbnes Billed.
 I Afmagt.
 Jeannes Forældre vender hjem.
 I gode Hænder.
 Lægens Raad.
 Hos Nerve-Specialisten.
 Dr. Dupont og Jeanne.
 Hendes Skriftemaal.
 Paa Nerve-Kliniken.
 I god Bedring.
 Blandt munter Ungdom.
 En planlagt Sejltur.
 Forstuvet Foden.

Lægens Frieri.
 Den 13. December.
 Bryllups-Festen.
 De Nygifte paa Bryllupsrejse.
 Hotellet ved Skovsøen.
 Et gammelt Minde faar nyt Liv.
 Vage Længsler.
 Ud i Guds frie Natur.
 Et skæbnesvangert Møde.
 „Det er ham.“
 To Hjerter, der mødes.
 Morgenens gryer.
 Baron Edwards Hjemkomst.
 Jeanne smykker sig til Fest.
 Baronen kommer.
 Præsentationen.
 Dansen gaar.
 Hun og han.
 I Hotellets Park.
 Dr. Duponts Uro.
 Kysset.
 „Følg mig ind.“
 Opgørets Stund.
 „Det var jo ham — ham, jeg saa
 i Spejlet.“
 Udfordringen.
 Duellen.
 En Kugle, der rammer.
 Baron Edwards udaander.
 Jeannes Hjerteangst.
 Hendes sidste Farvel.
 Ved Sæns Bred.
 Hun fulgte ham i Døden.

Haarde Vilkaar. Et vittigt Lystspil fra Amerika.

En morsom Historie om en Arv og dens grumme Betingelser.

Miss Honoria er en ældre ung Pige, der allerede for Aar tilbage er hørt op med at se godt ud. Men selv for en saadan Kvinde er der Chance for en Smule Lykke her paa Jorden, og netop i Dag er Miss Honoria til Stede ved Oplæsningen af sin afdøde Onkels Testamente.

Det viser sig, at hun og en Søstersøn til den Afdøde, en Benvenuto Torrini, er indsatte som Universalarvinger paa følgende ejendommelige Vilkaar: de skal giftes med hinanden, men skulde et saadant Gifter-maal ikke komme i Stand, skal den, der er Skyld heri, straffes med Fortabelsen af Arven, som saaledes tilfalder den anden helt og holdent.

For Honoria er dette Testamente en skøn Drøm. Ikke blot skal hun faa en gruelig Masse Penge, men hun skal ogsaa opnaa det vidunderligste, hun kan tænke sig, at faa en Mand.

Derfor rejser hun sporenstregs til Amerika for at træffe den Mand, hvem Skæbnen eller en tosset Onkel har udset til hendes Brudgom. Men stakkels Torini er alt andet end begejstret for dette Testamente. Han er allerede forlovet med en dejlig ung Pige, og ingen kan fortænke ham i, at han søger at finde paa Udveje for at slippe for Honoria og døg komme i Besiddelse af Arven.

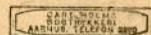
Nu er hans allerkæreste Pige imidlertid et klogt Hovede, og hun udfinder en rædselsfuld Plan, der skal befri Torrini for den „yndige“ Honoria og alligevel skaffe ham alle de mange dejlige Penge.

Torrini udklæder sig som Havnesjover og afhenter i denne Forklædning den rødmende Honoria. Ydermere opfører han sig saa sindssvagt alle Vegne, at hun næsten er ved at løbe fra det hele — uanset Arv og Giftermaal. Men endnu kæmper hun sin Sjælekamp; hun vil holde ud.

Da skrider Torrini og hans Hjælpere til det sidste store Kup; de afholder en Fest til Ære for Honoria og her bærer de sig saa ovenud idiotiske ad, at den giftesyge Dames Taalmodighed brister.

Søndag Kl. 4, 5, 7, 8, 9 og 10.

Søgnedage Kl. 8 og 9.

When she recovered her nerves were shattered, and she was advised by the local doctor to consult the great specialist, Dr. Carson. On hearing from her lips the reason of her fright, he said that she must take a complete rest in his nursing home for a time to soothe her nerves. This she did, and after a month, was restored to health. But during her stay, Dr. Carson had fallen in love with her, and on the day appointed for her departure, asked her to be his wife. Joan was not quite sure whether she returned his love or not; but she liked him and was grateful for his attentions, and finally agreed to marry him.

It was almost a year after, on the next All-Hallows Eve, that the wedding took place, and the happy pair arrived at a small forest hotel for the honeymoon. Joan remembered very vividly what happened twelve months ago that night, and felt herself for some reason or other attracted to the park. For a time she gazed into the shining pool, and then in the moonlight saw her own shadow in the water. It was the legend again almost in its entirety; for, turning round, she saw bending over her the identical young man she had seen last All-Hallows Eve. Now persuaded that she could not escape her fate, Joan consented to go with him for a row on the lake, and the two became firm friends.

A fete was held at the hotel a day or two after this incident, and Baron Augarde (for that was the young man's name) attended it, and was introduced to Joan's husband. Joan danced with her new friend frequently,

and from a distance Dr. Carson could see that he was making love to her. A stormy interview occurred between the two men, the upshot of which was that the doctor challenged the other to a duel with pistols. In the morning they drove off to a lonely part of the forest, followed by Joan, who was apprehensive of what was going to happen. But she was too late. The shots had been fired and the Baron was killed. Hastening to the spot, she wept over his prostrate body and repulsed her husband, who upbraided her for her grief. The Baron's remains were brought home, and that night Joan sought the lake in the park. As she was on the point of throwing herself in, she saw mirrored in the water the form of her dead lover of All-Hallows' Eve, and soon she had joined his spirit in a better world.

6-Sheet Poster.

Bookings can be arranged through:--

WEISKER BROS., Ltd.,

Kinema House, London Road,
LIVERPOOL.

Also at

Manchester : 2 Long Millgate.
Belfast : 15 Pottinger's Entry.
Dublin : 205 Gt. Brunswick St.

For LANCASHIRE
CHESHIRE
NORTH WALES
IRELAND

NEW CENTURY FILM SERVICE,

42 Park Place, **LEEDS.**

For YORKSHIRE

NEW CENTURY FILM SERVICE,

71 Norfolk St., **SHEFFIELD.**

For NOTTINGHAMSHIRE
DERBYSHIRE

THE NORTH EASTERN EXCLUSIVE CO.

7 Collingwood Street,
NEWCASTLE-ON-TYNE.

For NORTHUMBERLAND
CUMBERLAND
DURHAM
WESTMORELAND

GREEN'S FILM SERVICE,

182 Trongate, **GLASGOW.**

For SCOTLAND

THE KINEMATOGRAPH TRADING CO.,

82 Hill Street, **BIRMINGHAM.**

For BIRMINGHAM
and MIDLAND
COUNTIES

EMPIRE CINE SUPPLIES,

18 High Street, **CARDIFF.**

For SOUTH WALES

G. W. ALLEN,

15 Victoria Park, Fishponds, **BRISTOL**

For GLOUCESTER and
SOMERSET

THE NORDISK FILM CO.,

Limited,

165, 168, 170 Wardour St., **LONDON, W.**

For LONDON
and
all remaining territory

Sankt Lucie Nat.

Personerne:

Jeanne Forestier.....Fru Christel Holck
Doktor Dupont.....Herr Alf Blütecher
Baron Edwards.....Herr Gunnar Sommerfeldt

Jeannes Forældre er ude i Selskab, men Joanne er ikke alene hjemme. Hun har faaet Lov til at invitere nogle Veninder hjem til sig, og de unge Figur morer sig med at fortælle hinanden Spøgelsehistorier. I en Kreds sidder de foran Kaminen. Da ingen har flere Historier at fortælle, finder Jeanne en gammel Cyprianus frem og læser højt for de andre Sagnet om Natten til den 14. December - Sankt Lucie Nat. Den unge Kvinde, som ønsker at lære den Mand at kende, som hun en Gang skal komme til at elske, behøver blot Sankt Lucie Nat at stille sig foran et Spejl med et Lys i hver ^AHand. Sankt Lucies Aand vil da vise hende hendes Skøbnes Billede.

Fortællingen gør et dybt Indtryk paa den lidt overspændte ^yanne. Det er netop denne Nat Sankt Lucie Nat. Veninderne har for længe siden forladt hende, og hun er gaaet til Ro, men hun kan ikke falde i Søvn. Og da Midnatstimen er inde, staar hun op, og "med Lys i hver Haand" stiller hun sig frem foran et Spejl. Netop som Uret slaar sine 12 Slag, ser hun inde i Spejlet en Mandsskikkelse komme hende i Møde. Han er ung og skøn som en Gud. Med opspilede Øjne betragter Jeanne Synet i Spejlet og indprenter sig Træk for Træk den ædle Skikkelse.

Men da Synet atter svinder bort, styrter Jeanne om. Ophidselsen har overvældet hende. Og da Forældrene vender hjem, finder de deres Datter liggende paa Gulvet i det blotte Linned, helt fra Sans og Samling. Huslægen, som øjeblikkelig bliver tilkaldt, anbefaler Forældrene at lade hende komme under Behandling af den ansete Nervelege, Dr. Dupont.

Allerede næste Dag tager Jeanne og Moderen Ophold paa den Kur-

anstalt, ved hvilken Dr. Dupont er Læge.

Dr. Dupont, der endnu er en ung Mand, fatter uvilkaarlig Interesse for sin nye Patient. Han lokker hende til lidt efter lidt at fortælle om den Begivenhed, der ligger til Grund for hendes Anfald. Jeanne betror sig til ham, fortæller om Cyprianus og om Synet i Spejlet, og han trøster hende med, at hendes syge Nerver maa have spillet hende et Puds. Han skal nok faa hende rask i Løbet af en Maanedes Tid.

Dr. Dupont holder Ord. Da Maaneden er gaet, er Jeannes Nerver faldet til Ro. Hun smiler nu selv ad den Begivenhed, som fandt Sted Sankt Lucie Nat, som ad en Drøm. Paa samme Tid er Baandet mellem Jeanne og Dr. Dupont bleven knyttet fastere og fastere for hver Dag, og inden hun forlader Kuranstalten, er de forlovede.

Den følgende 13de December fejres Brylluppet mellem Jeanne og Dr. Dupont. Henimod Aften ankommer de Nygifte til det lille Skovhotel, hvor de har besluttet at tilbringe deres Hvedebrødsdage.

Det er atter Sankt Lucie Nat.

Jeanne mindes det Syn, der i denne Nat for et Aar siden viste sig for hende, og hun har ikke længere Ro paa sig. Af en ubostemt Længsel drages hun ud i Naturen. Forsigtigt staar hun op af sin Seng og sniger sig ud af Værelset. Fra Hotellets Have gaar hun over Landevejen og ind i Skoven. Det er for hende, som om en fremmed Vilje styrede hendes Skridt. Gennem Skoven naar hun ud til Søen. Ved dens Bred knæler hun ned, og hun spejler sig i det blanke Vand. Som hypnotiseret stirrer hun paa Vandfladen, thi i dens Spejl har hun ved Siden af sit eget Billede set Billedet af en Mand glide frem - det samme Billede, der i denne Nat for et Aar siden viste sig i Spejlet. Det samme Billede Træk for Træk. Hun vender sig om. Bag hende - inde paa Bredeⁿ - staar en Mand. Hun udstøder et Skrig: det er jo ham - hendes Skæbnes Billede!

Den unge Mand, der saaledes har overrasket Jeanno, er Baron Edwards. Han beroliger hende og beder hende om Tilgivelse han havde ikke i Sinde at forskrække hende. Men Jeanne overhører hans Undskyldning. Hun er saa lykkelig, saa lykkelig. At de endelig har truffet hinanden! Hun vandrer ganske trygt ved hans Side. Hun synes, at de maa have kendt hinanden i en hel Evighed. Inden de skilles aftaler de at mødes ved et Bal, som samme Aften finder Sted paa Hotellet, hvor Dr. Dupont og Frue er taget ind.

Baron Edwards kommer, og Jeanne nyder sin Lykke, giver sig den helt i Vold uden Tanke for Fremtiden. Det er som om hun er bange for, at den atter skal slippe ud af hendes Hænder. Men Dr. Dupont, hvis Mistanke er bleven vakt ved den Ømhed, hvormed Jeanne i Dansen giver sig hen til Baron Edwards, vaager over hende med skinsyge Øjne. Pludselig er hun forsvunden fra Balsalen. Dr. Dupont finder i Haven sin Hustru i fortrolig Samtale med Baron Edwards. En Duel mellem de ^{to} Mænd er uundgaaelig.

Dagen efter finder Duellen Sted. Baron Edwards rammes af en dræbende Kugle og falder død om. Men Jeanne, der er kommen for sent til at forhindre Duellen, sværger ved hans Lig at ville følge ham i Døden.

oooooooooooo000oooooooooooo

Den unge Mand, der saaledes har overrasket Jeanne, er Baron
Edwards. Han beroliger hende og beder hende om tilgivelse for havde
ikke i Sinds at forskrækket hende. Men Jeanne overhører hans Udb-
skyldning. Hun er saa lykkelig, saa lykkelig. At de endelig har
truffet hinanden! Hun vander ganske trygt ved hans Side. Hun sy-
ner, at de maaske have kendt hinanden i en hel Evighed. Inden de skil-
les aftaler de at mødes ved et Bal, som samme Aften finder Sted paa
Hotellet, hvor Dr. Dupont og Frue er taget ind.

Baron Edwards kommer, og Jeanne nyder sin Lykke, giver sig den
helt i Vold uden Tanker for Fremtiden. Det er som om hun er borte
for, at den atter skal slippe ud af hendes Hænder. Men Dr. Dupont,
hvis Mistanke er bleven vakt ved den Omstændighed, hvormed Jeanne i Dansen
giver sig hen til Baron Edwards over hende med skinnende Øjne.
Fingelig er hun forsvunden. Dr. Dupont finder i Haven
sin Hustru i fortryllet Samfund. En Duel mellem de
Mænd er undgaaelig.

Dagen efter finder Duellen mellem Baron Edwards rammes af en
drabende Kugle og falder død om. Men Jeanne, der er kommen for sent
til at forhindre Duellen, sverger ved hans Lig at vilje følge ham i
Bøden.

oooooooooooooooooooo

D i e M a c h t d e r G e i s t e r s t u n d e .

Drama in drei Akten.

Personen: Lu Imhoff.
Dr. Inkampen.
Hasso von Wedel.

Lu Imhoff und ihre jungen Freundinnen lesen an einem Abend des 13. Dezembers, der den Namen St. Lucies trägt, im Zauberbuch des Cyprianus. Dabei finden sie einen Geisterspruch, der folgendermassen lautet:

13. Dezember, die Nacht der heiligen Lucie.
Wenn um Mitternacht die Uhren gehn,
Sollst Du stumm vor Deinem Spiegel stehn,
Ein Licht in der Hand.....
Dann wird Dir enthüllt
Durch St. Lucies Macht Deines Schicksals Bild.

In dieser Nacht senkt sich kein erquickender Schlaf auf Lus müde Lider. Die Worte des Zauberbuches halten ihre Gedanken umklammert, und wie sie sich auch dagegen wehrt, sie muss ihnen folgen. In jeder Hand eine Kerze, ein halb ungläubiges, halb erwartungsvolles Lächeln auf den Lippen schreitet sie um Mitternacht beim leisen Klange des Uhrenwerks auf den grossen Spiegel zu. Noch schimmert ihr das Bild ihres eigenen lieblichen Antlitzes entgegen. Da plötzlich trübt sich die klare Fläche, ihr Spiegelbild entschwindet, und aus der silbernen Tiefe steigt die Gestalt eines fremden, nie geschauten Mannes empor, den Blick leidenschaftlich auf sie gerichtet.

Die Kerzen entfallen den zuckenden Händen. Mit lautem Aufschrei stürzt Lu über den Teppich... So finden die erschrockenen Eltern ihr ohnmächtiges Kind.

Lu wird in das Sanatorium Dr. Inkampens gebracht und gesundet langsam von der tiefen Verwirrung, die die Geisterstunde in ihr junges Gemüt getragen hat. Es gelingt dem Arzte mit seiner

menschlichen, alles verstehenden Güte seine Patientin allmählich davon zu überzeugen, dass ihre gereizte Phantasie nur eine Sinnestäuschung hervorgerufen hat. Lu ist bereits völlig genesen, als eine Fussverrenkung, die sie sich während einer Segefahrt zugezogen hat, sie wieder zu ihrem Arzt zurückführt. Viel Unausgesprochenes lastete zwischen den beiden Menschen; diese Stunde der Schmerzen für Lu und der liebevollen Fürsorge Dr. Inkampens knüpft das Band zwischen ihren Seelen fester. Seine Bewerbung beantwortet Lu mit einem leisen, glücklichen Ja und ruht dann klopfenden Herzens zum ersten Mal in den Armen eines Mannes.

In weiter Ferne liegt das Traumbild der St. Lucie-Nacht. Lu gewinnt den vornehmen, gütigen jungen Arzt von Herzen lieb, und als sie ein Jahr später als seine Gattin ihre Hochzeitsreise antritt, da hat sie längst vergessen, dass an ihrem Ehrentage jenes seltsame Erlebnis sich jährt, das sie in die Behandlung ihres Mannes führte.

Das junge Paar will seine Flitterwochen in einem herrlich gelegenen Waldseehotel verbringen. Eine ungewöhnlich linde Mondnacht streut ihr geheimnisvolles Silber auf See und Baumkronen, als Lu an ihres Gatten Hand ans offene Fenster tritt. Erschöpft von der langen Reise und selig in ihrem jungen Glücke schläft sie dann bald ein, um gegen Mitternacht aus schwerem Schlummer zu erwachen. Ein unerklärlicher Bann liegt über ihrem Wesen. Leicht bekleidet, in einem nachtwandlerischen Zustand verlässt sie das Hotel und geht zum See herab, auf dessen dunklem Wasser fernhin die Mondbrücke zittert. Sie kauert sich auf den Boden nieder und schaut in die Flut hinab. Und plötzlich erblickt sie im geisterhaften Licht eine wohlbekannte Gestalt, ihn -- den

schicksalsvollen Fremden der Lucie-Nacht. Mit einem Schrei führt sie empor und - - steht vor dem Manne, dessen Spiegelbild sie eben sah. Lächelnd betrachtet Hasso von Wedel die tief erglühende junge Frau, deren grosse Augen leuchtend auf ihm ruhen. Ein reizendes Abenteuer bedeutet ihm diese Stunde an der Seite des unbekanntesten, lieblichen Wesens, aber auch auf ihn legt es sich wie ein geheimnisvoller Zauber, als er Lu in seinen Kahn geleitet, und die kleinen Wellen flüsternd am Bug zerschellen.

Traumwandelnd wie sie gekommen, kehrt sie in das Hotel zurück. Und als sie am andern Morgen an der Seite des Gatten erwacht, senkt es sich wie ein Schleier über das Erlebnis der Nacht. Doch als am Abend, zu einem Ball im Hotel, auch Hasso von Wedel erscheint, legen sich die Zauberketten unlöslich um die Seele des jungen Weibes. In den Armen des Barons tanzt sie, als ob es nur ihn noch gäbe auf der weiten Welt. Mit tiefer Bestürzung beobachtet Dr. Inkampen seine junge Frau. Nur mit Gewalt gelingt es ihm, Lu von dem Baron fernzuhalten, der ihm durch einen gemeinsamen Bekannten vorgestellt wurde. Aber als sich seine Aufmerksamkeit mindert, entschlüpft sie ihm, und er findet sie erst im Garten an Hassos Seite wieder. So merkwürdig hat sich das Wesen auch dieses Mannes verändert, dass er trotz der drohenden Blicke des Gatten Lu noch einmal an sich zieht, um sich nach den Klängen der Musik mit ihr zu wiegen. Endlich ist Dr. Inkampen mit seiner verstörten jungen Frau allein, und als er eine Erklärung ihres unwürdigen Benehmens fordert, erhält er die furchtbare Antwort: "Er ist es, den ich im Spiegel sah!"

Inkampen ist ein zu erfahrener Seelenkenner, um nicht zu wissen, dass nach diesem Geständnis die Krankheit Lus unheilbar ist. Sie wird dem fremden Zauber erliegen, wenn er sie nicht durch eine entschlossene Tat befreit. Die Tat, er wird sie tun! Er oder der Baron. Hasso erhält noch am gleichen Abend Dr. Inkampens Forderung. Dr. Rainer, der gemeinsame Freund, ist auch der einzige

Sekundant. Aber in ihrem hellseherischen Zustand bleibt es Lu nicht verborgen, dass Hasso, dem Geliebten ihres Traums, Gefahr droht. Sie eilt ihm nach, in den Park seines Schlosses - und kommt zu spät. Mit einer kleinen blutenden Wunde an der Schläfe liegt Hasso entseelt auf dem Rasen. Mit einem bis zur Verachtung gesteigerten Abscheu stösst Lu den Gatten zurück, der sie sanft mit sich fort ziehen will, und wirft sich über den Toten, in einem Schmerz, der sie erstarren lässt. Dieser Haltung Lus gegenüber fühlt Inkampen seine Kraft der Liebe erlahmen. Er fleht den Ort, die Frau, die für ihn nur noch Grauen bergen. Vergebens versucht auch Dr. Rainer die Verzweifelte zu entfernen. Erst als die Diener den Leichnam fortbringen, wendet sich Lu mit bleichem, hoffnungslosen Antlitz ab und wankt zum Seeufer hinunter. Hier, wo sie Hasso zum ersten Mal erblickte, kauert Lu sich nieder und heftet den tränenvollen Blick auf das kristallklare, still über grüner Tiefe träumende Wasser. Und zum dritten Male vollzieht sich das Wunder. Auf der Spiegelfläche des Sees erscheint s e i n Bild - - und die Arme nach dem geisterhaften Geliebten ausgestreckt, gleitet Lu hinab in den feuchten Abgrund, der sich lautlos über ihren goldenen Haaren schliesst.

Still und ruhig träumt der See weiter, und nur ein lächter Schein entströmt jenen Fluten, die das verirrte Kind liebkosend umspielen.

o o o o o o o o o o

(Die Macht der Geisteskräfte)

Sekundant. Aber in ihrem heilighen Zustand bleibt es in nicht
 verborgen, dass Hass, dem Geliebten ihres Traums, Gefahr droht.
 Sie eilt ihm nach, in den Park seines Schlosses - und kommt zu spät.
 Mit einer kleinen blutigen Wunde an der Schläfe liegt Hass entschuldigt
 auf dem Rasen. Mit einem die zur Verachtung gezeigten Abscheu
 stützt in den Garten zurück, der sie sanft mit sich fort ziehen
 will, und wirft sich über den Toten, in einem Schmerz, der sie er-
 starren lässt. Dieser Haltung aus gegenüber fühlt Inakzeptanz seine
 Kraft der Liebe erfahren. Er flieht den Ort, die Frau, die für ihn
 nur noch Grauen bergen. Vergessen versucht auch Dr. Rainer die Ver-
 zweifelte zu erkennen. Erst als die Dämonen den Leichnam fortbringen,
 wendet sich in mit blauen, hoffnungslosen Anblick ab und wartet zum
 Geister hinter. Hier, wo sie um ersten Mai erblickte,
 konzentriert in sich nieder, um den unwilligen Blick auf das
 Kristallkugel, still zu stehen, um die menschen Wasser. Und zum
 dritten Male vollzieht die Spiegelung der Spiegelung des
 Geistes erscheint es in Bild. Er hat nach dem Geistes-
 ten Geliebten angetrocknet, glotzt in hinein in den leuchtenden Ab-
 grund, der sich langsam über ihren goldenen Haaren schließt.
 Still und ruhig träumt der See weiter, und nur ein Lichter
 Schein entwirrt jeden Finten, die das verirrte Kind lieblos
 umspielen.

o o o o o o o o o o

La nuit de Sainte-Lucie.

Personnages:

Jeanne Forestier
Le Dr. Dupont
Le baron Edwards

Les parents de Jeanne sont sortis, mais Jeanne n'est pas seule à la maison. Elle a eu la permission d'inviter quelques amies chez-elle, et les jeunes filles s'amuse à raconter des contes de revenants. Elles sont placées autour du feu. Lorsqu'elles n'ont plus rien à raconter, Jeanne prend un vieux livre prophétique et lit à haute voix la légende de la nuit de Sainte-Lucie, le 14 décembre. La jeune femme qui désire connaître l'homme qu'elle aimera un jour, n'a besoin que de se placer cette nuit-là devant une glace avec une bougie à chaque main, l'esprit de Sainte-Lucie lui fera voir l'image de son destin.

Sur Jeanne, un peu exaltée, le conte produit une grande impression. Et cette nuit c'est justement la nuit de Sainte-Lucie. Les amies l'ont quittée depuis longtemps, et elle est déjà au lit, mais elle ne peut dormir. A minuit elle se lève et avec une bougie à chaque main elle se place devant une glace. Au moment que le pendule sonne les douze coups elle voit dans la glace un homme qui vient au devant d'elle. Il est jeune et beau comme un dieu. Avec de grands yeux Jeanne regarde la vision dans la glace et se pénètre des traits de la noble figure.

Lorsque la vision disparaît, Jeanne tombe à terre. L'exaltation l'a accablée. Quand ses parents rentrent, ils trouvent leur fille étendue sur le plancher, en négligé, sans connaissance. Le médecin de la maison est appelé à l'instant, et il recommande

de la conduire à la clinique du célèbre Dr. Dupont.

Déjà le lendemain Jeanne et sa mère se trouvent à la clinique où le Dr. Dupont est médecin.

Le Dr. Dupont, un homme jeune encore, prend involontairement de l'intérêt pour la nouvelle malade. Il l'amène peu à peu à lui raconter l'événement qui a causé son attaque. Jeanne se confie à lui, et lui raconte ce qui s'est passé au sujet du vieux livre prophétique et de la vision dans la glace, mais il la console en lui disant que ses nerfs lui ont joué un tour, et qu'il la guérira au cours d'un mois.

Le Dr. Dupont tient sa parole. Quand le mois est passé, Jeanne est tout à fait remise. Elle-même sourit de l'événement qui s'est passé la nuit de Sainte-Lucie, comme on sourit d'un rêve. En même temps l'intimité entre elle et le Docteur est devenue de plus en plus grande et avant qu'elle quitte la clinique ils sont fiancés.

Le 13 décembre suivant le mariage entre Jeanne et le Dr. Dupont a lieu. Vers le soir les nouveaux-mariés arrivent au petit hôtel dans la forêt, où ils se proposent de passer leur lune de miel.

- - - - -

C'est de nouveau la nuit de Sainte-Lucie.

Jeanne se rappelle la vision qu'elle a eue l'année passée cette nuit et elle ne peut plus se tenir tranquille; cédant à un entraînement irrésistible elle se lève et se glisse hors de sa chambre. Du jardin de l'hôtel elle passe par la grande chaussée dans la forêt, et par la forêt elle atteint le lac. Au bord du lac elle s'agenouille et se regarde dans l'eau claire. Tout à fait hypnotisée elle fixe son regard sur la surface de l'eau, car dans ce miroir elle a vu à côté de sa propre image celle d'un homme, la même qui s'est montrée dans sa glace il y a justement une année. C'est tout

à fait la même image. Elle se tourne: derrière elle, au bord du lac, se trouve un homme. Elle pousse un cri: C'est bien lui - l'image de son sort!

Le jeune homme qui a surpris Jeanne ainsi est le baron Edwards. Il la tranquillise et lui demande pardon, comme il n'a pas eu l'intention de l'effrayer. Mais Jeanne n'entend pas ses excuses. Elle est si heureuse. Enfin ils se sont rencontrés. Elle marche insouciantement à côté de lui. Il lui semble qu'ils se connaissent déjà depuis une éternité. Avant de se séparer ils décident de se rencontrer à un bal qui aura lieu le même soir à l'hôtel où M. et Mme. Dupont sont descendus.

Le baron Edwards vient, et Jeanne se plonge dans son bonheur sans penser à l'avenir. Elle a seulement peur que le bonheur lui échappe des mains. Mais M. Dupont, dont les soupçons sont éveillés par la tendresse de Jeanne en dansant avec le baron Edwards veille sur elle avec des yeux jaloux. Tout à coup elle est disparue de la salle de dance. Au jardin le Dr. Dupont trouve sa femme en conversation intime avec le *baron* Edwards. Un duel entre les deux hommes est inévitable.

Le lendemain le duel a lieu. Le baron Edwards est frappé mortellement d'une balle et tombe mort sur place. Mais Jeanne, qui est venue trop tard pour empêcher le duel, jure auprès du corps qu'elle le suivra dans la mort.

à fait la même image. Elle se tourne: derrière elle, au bord du lac, se trouve un homme. Elle pense un cri: C'est bien lui - l'image de son sort!

Le jeune homme qui a surpris Jeanne ainsi est le baron Edwards. Il la tranquillise et lui demande pardon, comme si n'a pas eu l'intention de l'effrayer. Mais Jeanne n'entend pas ses excuses. Elle est si heureuse. Enfin ils se sont rencontrés. Elle marche insouciantes à côté de lui. Il lui semble qu'ils se connaissent déjà depuis une éternité. Avant de se séparer ils décident de se rencontrer à un bel air sur lieu le même soir à l'hôtel où M. et Mme Dupont sont descendus.

Le baron Edwards vient, et Jeanne se plonge dans son bonheur sans penser à l'avenir. Elle a seulement peur que le bonheur lui échappe des mains. Mais M. et Mme Dupont les soupçons sont évités par la tendresse de Jeanne. Elle veille sur elle avec des yeux de la salle de danse. Au moment de la conversation intime avec le baron Edwards. Un quel entre les deux hommes est inévitable.

Le lendemain le quel a lieu. Le baron Edwards est frappé mortellement d'une balle et tombe mort sur place. Mais Jeanne, qui est venue trop tard pour empêcher le quel, jure auprès du corps qu'elle le suivra dans la mort.